

РЕШЕНИЕ

№ 1413

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **411** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба Вх. № 328/06.01.2020г. по описа на АССГ, на М. К. М., [ЕГН], с адрес: [населено място], пл. „С.“ № 2, против Решение № 2153-21-401 от 17.12.2019г. на Директора на ТП С.-град на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012 - 21 - 1522 от 05.09.2019 г. срещу разпореждане № 910530/62 от 16.08.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ като неоснователна.

В съдебното производство жалбоподателят лично и чрез процесуален представител поддържа жалбата, искането за отмяна на решението и на потвърдените с него разпореждания.

Ответната страна, чрез процесуален представител ст. юрк. Д. Я., изцяло оспорва жалбата като неоснователна. В писмен отговор, съдебно заседание и писмени бележки, поддържа изложените в решението на Директора на ТП С. град НОИ доводи. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Установено е въз основа на приложената административна преписка, че със заявление

вх. № 2112-21-4452/04.12.2018г. жалбоподателката М. К. М. е направила искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване въз основа на ЕР на ТЕЛК №3876/04.12.2018г., с което органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността 50% ТНР с дата на инвалидизиране 22.11.2018г. и срок на инвалидността 01.12.2021 г. В заявлението за отпускане на личната пенсия е отразено да се ползват данни от Регистъра на осигурените лица (РОЛ) на НОИ. Въз основа на извършени служебни проверки, по данни на РОЛ на НОИ на М. М. е зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране в размер на 1 година, 1 месец и 12 дни. След извършена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/13 от 15.02.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1, т. 3 от КСО, тъй като лицето не отговаря на законовото изискване за наличие на три години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. Със заявление вх. № 2112-21-1202/01.04.2019 г. М. М. прави ново искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, към което представя трудова книжка № 031/22.10.2015г. с отразен стаж за периода 22.10.2015г. - 31.05.2017г. на длъжност „експерт инженеринг” в [фирма] и за периода 01.06.2017г.-01.11.2017г., през който е получавала парично обезщетение за безработица, както и справка от НАП за история на осигуряването като самоосигуряващо се лице. Въз основа на извършена проверка от контролните органи на НОИ, са издадени служебни бележки по чл.41, ал.1 от НПОС за осигурителен стаж и осигурителен доход на М. К. М. като самоосигуряващо се лице – земеделски производител за периода 01.11.2017г.-03.12.2018г. Въз основа на данните в РОЛ на НОИ и издадените служебни бележки по чл.41, ал.1 от НПОС, на М. К. М. е зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране 22.11.2018г. в размер на 3 години и 3 дни. С разпореждане № [ЕГН] от 09.05.2019 г. на длъжностното лице по ПО на М. М. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване от 01.04.2019г.-датата на подаденото заявление. Пенсията е отпусната в минимален размер за трайно намалена работоспособност 50 на сто съгласно чл.75, ал.4 от КСО до определяне размера на пенсията по реда на КСО. С последващо разпореждане № [ЕГН] от 21.06.2019г. на длъжностното лице по ПО пенсията е изменена на основание чл. 99, ал.1, т.2, б ”д” от КСО във връзка с чл.10, ал.2 от НПОС и определена в действителен размер от датата на отпускането ѝ.

В хода на административното производство, е извършена проверка, във връзка с оспорването на М. М., за не зачетения и стаж при осигурител [фирма] с ЕИК:[ЕИК]. При проверка по разходите на ДОО, обективизирана в констативен протокол № КП-5-21-00572552 от 31.05.2019 г., е установено, че дружеството е подавало данни за осигурителен стаж и осигурителен доход на определени лица без наличие на основание за това. Установено е, че за периода 01.01.2016г. –31.05.2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон, като спрямо назначените лица в спорния период не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО, поради което те не влизат в кръга на осигурените лица по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО. След извършената проверка на осигурителя са дадени задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО с код за вид осигурен 01 за посочени в предписанията лица, сред които и М. К. М.. Поради неизпълнение на задължителните предписания са предприети мерки за служебно заличаване на неоснователно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО. След връчване

на задължителните предписания на представляващия дружеството И. П. Е. на 06.06.2019г., същият декларира, че не може да ги изпълни, тъй като няма счетоводител, не може да наеме такъв и не е в състояние лично да изпълни предписанията. В приложена по административната преписка, приобщена по делото от лицето И. Е., представляващо осигурителя [фирма] с ЕИК:[ЕИК], нотариално заверена декларация от 01.03.2019г., същия декларира, че няма фирми, договори, трудови досиета, не е назначавал лица на трудов договор, няма печат и не е подписвал такива документи. От събраните и установени от ТД на НАП – С. факти и обстоятелства за [фирма] се установява, че за 2014 г. и 2015 г. акционерното дружество има подадени ГДД с отрицателен финансов резултат, но за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. няма данни за подадени от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО, нито за подадени ГФО, отразени в ТР. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурените лица от [фирма] по отношение на спорните периоди от 2016 г. и 2017 г., незачетени като осигурителен стаж, са подавани в офис на НАП. В тази връзка, спрямо назначените лица в спорния период, включително и по отношение на жалбоподателката, не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на осигурени лица.

Въз основа на събраните доказателства, пенсионният орган е постановил оспореното по административен ред разпореждане № [ЕГН]/62 от 16.08.2019 г. на длъжностно лице по ПО, с което е отменено разпореждане № [ЕГН] от 09.05.2019 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ) и е постановен отказ да ѝ бъде отпусната лична пенсия за ИОЗ, тъй като не отговаря на законовото изискване, регламентирано в чл.74, ал.1, т.3 от КСО за наличие на 3 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. С разпореждането е постановено и възстановяване от лицето на недължимо изплатени суми от пенсия по реда на чл. 114, ал. 1 във връзка с чл. 113 от КСО. Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № 2153-21-401 от 17.12.2019г. на Директора на ТП С.-град на НОИ, е оставена без уважение жалбата на М. М., вх. № 1012 - 21 - 1522 от 05.09.2019 г. срещу разпореждане № 910530/62 от 16.08.2019 г. Изложени са подробни мотиви и са разгледани обстойно аргументите на жалбоподателката, преценени като недоказани и като такива-неоснователни. Прието е, че правилно длъжностното лице по ПО, не е зачело осигурителен стаж и доход на М. М. за периода от 01.06.2016 г. до 31.05.2017 г. в [фирма], като правилно не е зачетен и периода на безработица от 01.06.2017 г. до 31.10.2017 г.

В хода на съдебното производство, по искане на ответната страна е допуснато изготвянето на съдебно-почеркова експертиза. От заключението на ВЛ- Д. В., което съдът кредитира като компетентно и обективно, се установява, че: подписите върху трите оспорени от НОИ документа, а именно - Трудов договор № 9 от 21.10.2015 г., Трудова книжка № 031/22.10.2015 г. по отношение вписването от [фирма] за периода от 22.10.2015 г. до 01.06.2017 г., както и Заповед за прекратяване на трудово правоотношение № 8 от 31.05.2017 г., представени от жалбоподателката в хода на административното производство и приложени по делото, не са положени от И. П. Е.. Установената безспорно неистинност на документите, представени като удостоверяващи стаж на жалбоподателката, при осигурител [фирма] за периода от 22.10.2015 г. до 01.06.2017 г., изцяло кореспондира, с установеното от административните органи, а именно липсата на дейност на дружеството и съответно липсата на качеството му на осигурител, за процесния период.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон и целта на закона. Не се констатира пороци, обосноваващи неговата отмяна, като незаконосъобразен. Това е така, доколкото предмет на спора по делото, е именно дали правилно, при преценката на правото на пенсия, е изключен осигурителния стаж за периода от 22.10.2015 г. до 01.06.2017 г., за който се твърди трудово правоотношение и осигуряване на оспорващото лице в [фирма]. От доказателствата по делото и извършената съдебно-почеркова експертиза, безспорно се установява, че за този период, жалбоподателката не е полагала труд и не е била осигурена при работодател [фирма]. Съгласно чл.10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО не е прекратена. По отношение на назначените в дружеството [фирма] лица, не е изпълнен съставът на чл. 10 от КСО и и § 1, т.3 от ДР на КСО, поради което и М. М., не е в кръга на осигурените лица, за претендирания от нея период. Съгласно чл. 74, ал. 1 от КСО осигурените лица, придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа – до датата на заявлението по чл. 94 от КСО, както следва:... в конкретния случай по т. 3: до 30-годишна възраст – 3 години. Една трета от осигурителния стаж по ал.1, т.2, 3 и 4 трябва да е действителен (чл.74, ал.2 от КСО). Видно от ЕР на ТЕЛК № 3876/04.12.2018г., датата на инвалидизиране на М. К. М., определена от органите на медицинската експертиза, е 22.11.2018г. Към тази дата жалбоподателката е на възраст 27 години, 5 месеца и 22 дни и след заличаването на данните по чл.5, ал.4 от КСО има зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране в размер на 1 години, 3 месеца и 13 дни, при изискуем съгласно чл.74, ал.1, т.3 от КСО - 3 години. След извършена преценка, че М. М. не отговаря на законовите предпоставки за придобиване право на лична пенсия за ИОЗ, пенсионният орган правилно е отменил разпореждане № [ЕГН]/09.05.2019г. и е постановил отказ за отпускане на пенсия на основание чл.74, ал.1, т.3 от КСО, както и възстановяване на надвзетата пенсия от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО.

Като е извел крайни изводи в горния смисъл, ответникът е постановил законосъобразен и правилен административен акт, в съответствие с представените му доказателства и с нормите на материалния закон. Жалбата, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение. Този изход на делото обосновава присъждане в полза на ответника на съдебно-деловодни разноски, които възлизат в общ размер на 450 лв., от които 350 лв.-депозит за ВЛ и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, които следва да се заплатят от жалбоподателя.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София - град, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на М. К. М., [ЕГН], с адрес: [населено място],

пл. „С.“ № 2, срещу Разпореждане № 910530/62 от 16.08.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/, потвърдено с Решение № 2153-21-401 от 17.12.2019г. на Директора на ТП С.-град на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012 - 21 - 1522 от 05.09.2019 г. срещу разпореждане № 910530/62 от 16.08.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/, като неоснователна.

ОСЪЖДА М. К. М., [ЕГН], с адрес: [населено място], пл. „С.“ № 2, да заплати на Националния осигурителен институт, сумата от 450 лв. /четирисотин и петдесет лева/, представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: